

ה"ת 55034/06/21 - מדינת ישראל נגד מופלח מזאריב, מוחמד עומר, גיהאן הייב, החובלים ש.א שמירה

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 55034-06-21 מדינת ישראל נ' מזאריב ואח'
ה"ת 16558-07-21 שם תיק ללא שמות חסויים
תיק חיצוני: 191771/2020

בפני	כבוד השופטת דוניה נסאר
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. מופלח מזאריב 2. מוחמד עומר 3. גיהאן הייב 4. החובלים ש.א שמירה

החלטה

שתי בקשות בפניי:

- בקשת המשטרה להארכת תוקף החזקת תפוסים: 12 כלי רכב (כולל שני מחפרונים), חומר חשבונאי, ומסמכים שונים, מחשב נייד, פלאפונים שונים, רובה איירסופט וסמים אסורים, שנתפסו בהתאם למה שפורט בבקשה, 3 חשבונות בנק מוקפאים, אחד על שם המשיב 1 ושניים על שם חברת החובלים בע"מ, המשיב, (להלן: "התפוסים");

- בקשת המשיבים 2 ו 3 להורות על החזרת 9 כלי רכב מתוך התפוסים השייכים להם.

רקע

המשיב 1 הינו הבעלים הרשום של המשיבה 4 והמשיבים 2 ו 3 בני זוג נשואים.

עובר לתאריך 29.12.20 התנהלה חקירה סמויה, אשר הפכה לגלויה ביום 29.12.20 נגד המשיבים, בחשד לביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע, סחיטה באיומים, קבלת דבר במרמה, רישום כוזב במסמכי תאגיד, הפרת אימונים בתאגיד, עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון ולפי פקודת מס הכנסה.

החשדות

עמוד 1

בתחילת שנת 2017 נעצר גולן היב, אחיה של המשיבה 3, (להלן: "גולן"), ואחרים, חלקם מבני משפחתו בחשד לביצוע עבירות של סחיטת דמי חסות, עושק ועבירות על חוק איסור הלבנת הון, התש"ס - 2000, (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**"), ובהמשך הוגשו כתבי אישום נגד גולן ואחרים, לרבות חברות שמירה אשר סיפקו כסות חשבונאית על מנת להלבין את דמי החסות שנגבו מקבלנים ובעלי עסקים, (להלן: "**חברות השמירה**"), ובהמשך לאותם הליכים, שללה המדינה את רישיונותיהן של חברות השמירה.

על פי החשד, חברו המשיבים 1 ו 2, בדיעת המשיבה 3 והקימו ביום 3.12.17 חברת שמירה וכוח אדם "טופסטים בע"מ", שתפק שירותים ללקוחות חברות השמירה שרישיונותיהן נשללו. בהמשך, שינו המשיבים 1 ו 2 את שם החברה לשמה הנוכחי, החובלים בע"מ, והיא המשיבה 4, (להלן: "**החברה**").

לצורך הקמת החברה, הגישו המשיבים 1 ו 2 לרשויות המדינה טפסים בהם נמנעו מלהצהיר אודות תפקידו של המשיב 2 כמנהל ומארגן שמירה בחברה, מתוך ידיעה כי אינו עונה על התנאים לקבלת רישיון, וכך הצהיר המשיב 1 בכתב ובעל פה בראיון במשרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים כי החברה ומנהליה עומדים בתנאי הסף לקבלת רישיון כמפורט באותם טפסים, ביודעו כי ההצהרות כוזבות.

בהסתמך על ההצהרות האמורות, נתן משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים אישור קבלן כוח אדם וקבלן שירות בתחום השמירה לחברה, (להלן: "**הרישיונות**").

עוד על פי החשד, הוגשו על ידי המשיבים 1 ו 2 במהלך השליש השני של 2019, בקשות לחידוש הרישיונות בצירוף טפסים על גביהם הצהירו בכזב כי המשיב 1 הוא המנהל היחיד בחברה, תוך הימנעות מכוונת מלהצהיר אודות תפקידו של המשיב 2 כמנהל ומארגן שמירה בחברה. ושוב, בהסתמך על ההצהרה נ"ל נעטרו רשויות המדינה לבקשות והרישיונות חודשו.

בהסתמך על הרישיונות, הפעילו המשיבים 1 ו 2 את החברה למתן שירותי שמירה באזור הצפון, ובין השנים 2018 ו 2020, (להלן: "**התקופה הרלוונטית**"), קבלה החברה, כך על החשד, תשלומים מבעלי עסקים בסך של למעלה מ 11,200,000 ₪, (להלן: "**התקבולים**"), ותמורתם הנפיקו המשיבים 2 ו 3 מאות חשבוניות בגין אספקת שירותי שמירה מטעם החברה.

במהלך התקופה הרלוונטית, משכו המשיבים 2 ו 3 למעלה מ 100 צ'יקים ששווים עולה על 690,000 ₪ מהתקבולים מחשבון החברה, תוך שהצ'יקים נמסרו לנותני שירות פיננסים לצורך המרתם לכסף מזומן, בידיעה שעל עשרות צ'יקים מתוכם מופיעה חתימת הסב מזויפת.

המשיבים 2 ו 3 הנפיקו מאות תלושי שכר מזויפים, עבור מספר רב של אנשים אשר נרשמו באופן פיקטיבי כעובדים בחברה, והכל מתוך מטרה להסוות זהותם כבעלי הזכויות בתקבולים, את תנועת התקבולים, כאשר חלק מהפעולות בוצעו ללא ידיעתו של המשיב 1 וללא קבלת אישור של גורם מוסמך בחברה.

עוד עולה כי במהלך שנת 2020 ביצע המשיב 2 את הפעולות הבאות ללא ידיעתו של המשיב 1 וללא קבלת אישור ממנו או מכל גורם בר סמכא אחר מטעם החברה:

- העביר מהתקבולים באמצעות העברה בנקאית סך של 494,113 ₪ לחברת "ר.א.ג. רוויד אספקת דלקים בע"מ, תמורת סולר אשר שימש אותו לצורך עסקיו הפרטיים, הכל לאחר שהציג את עצמו בפני חברת הדלקים כנציג החברה, ולאחר שהציג מצג שווא לפיו הדלק התקבל עבור החברה.

- העביר סך של 269,451 ₪ מהתקבולים לחברת אצ.די.שחף המזרח כוח אדם ושירותים בע"מ, בכסות של תשלום עבור שירותי הסעה וכוח אדם, הגם ששירותים אלו לא סופקו לחברה.

על פי החשד, במהלך בתקופה הרלוונטית, בקשו המשיבים 2 ו 3 ממשיב 1 לעשות שימוש בכרטיסי אשראי של החברה, (להלן: "**כרטיסי האשראי**"), לצורך ביצוע עסקאות ורכישות לטובת החברה, ובהתאם לבקשותיהם, מסר משיב 1 לידיהם את כרטיסי האשראי. בהמשך לכך, ביצעו המשיבים 2 ו 3 משיכות מזומנים ועסקאות באמצעות כרטיסי האשראי בסך של כ- 304,000 ₪ לשימושם הפרטי, ומבלי לקבל את הסכמתו של משיב 1.

עוד נטען כי הכספים שהוציאו המשיבים 2 ו 3 מחשבונות החברה כמפורט לעיל, היוו הכנסה, שלא חויבה במס על פי חוק, ובכך, התחמקו המשיבים 2 ו 3 מתשלום מס הכנסה בסך של כ- 1,496,000 ₪.

צווי התפיסה

במהלך החקירה, נעצרו המשיבים 1 - 3 ושוחררו, ובין היתר, ניתנו צווים הנוגעים לרכוש, וביניהם:

ביום 27.12.20 ניתנו הצווים הבאים:

191-12-20 - צו חיפוש ברשות המשיב 2 ותפיסת החפצים הבאים: מחשבים, כל דבר שקשור לחקירה והרכבים הבאים שכולם ברשות המשיב 2 : סיטראן 7926512, רנו 91291701, שברולט 8862762, משאית סקניה 2164470, מחפרון ג'י.סי.בי 104331, מחפרון קייס 30887, משאית סקניה 6066513, 0להלן: "רכבי המשיב 2";

174-12-20 - צו איסור העברה ואיסור דיספוזיציה נגד הרכבים של משיב 2, וזאת בהמשך לצו 191-12-20 ;

175-12-20 - צו איסור העברה ואיסור דיספוזיציה ברכבים מסוג רנו 6511812 וקרייזלר 8459653 השייכים למשיבה 4;

176-12-20 - צו לאיסור העברה ואיסור דיספוזיציה נגד שני רכבים הרשומים על שם המשיבה 3 טויוטה 1549863 וטויוטה 7982871;

184-12-20 צו הקפאת שני חשבונות הבנק של המשיבה 4 בבנק המזרחי טפחות, חשבון 1344809 סניף 560 והשני חשבון 134803 סניף 559 ;

185-12-20 צו הקפאת חשבונות הבנק 109271 סניף 542 בנק הפועלים על שם המשיב 2 וחשבון מספר 326109 סניף 719 בנק הפועלים על שם המשיב 1;

186-12-20- צו הקפאת חשבון הבנק של המשיב 2 בבנק הדואר;

189-12-20 צו חיפוש ברשות המשיבה 4 ותפיסת החפצים הבאים: מחשבים, כל דבר שקשור לחקירה והרכבים הבאים הרשומים על שמה: רנו 6511812, קרייזלר 8459653 .

ביום 30.12.20 :

70608-12-20 - צו המתיר למבקשת להחזיק ברכבים טיוטה 7982871 אשר נתפס מהמשיבה 3, קרייזלר 8459653 שייך למשיבה 4, ו וולוו 3169978 מהמשיב 2 למשך 180 יום ממועד התפיסה ה 29.12.20, וצו 70572-12-20 האוסר כל העברה או דיספוזיציה בהם.

ביום 17.1.21 במסגרת 30863-1-21 ניתן צו תפיסה נגד רכבו של מחמד היב ת.ז. 314879156 מסוג רנו 18240601, ובאותו יום ניתן צו נוסף 30872-1-21 האוסר על ביצוע כל העברה או דיספוזיציה בו.

ביום 20.1.21 ניתנה החלטה בתיק 9812-1-21 המתירה למבקשת להחזיק מחשבים השייכים למשיבים 1 ו 4 למשך 14 ימים נוספים.

הבקשות וטיעוני הצדדים

ביום 24.6.21 הגישה המבקשת **בקשה להמשך החזקת התפוסים (ה"ת 55034-6-21)** מכוח סעיפים 23-24, 32 לפסד"פ וסעיף 26 לחוק איסור הלבנת הון ובה נטען כי במסגרת החקירה נאספו ראיות הקושרות את המשיבים לשלל עבירות, ונתפס רכוש השייך למשיבים לצורך חילוט עתידי בשווי של כ 835,540 ₪ ומחשבון החברה המשיבה 4 סך של 285,000 ₪ בפקידונות. נטען כי מדובר בעבירת מקור בהיקף של כ- 10 מיליון ₪ והלבנה כ- 2 מיליון ₪ שהמשיבים גרפו כהון אסור. החקירה מלווה על ידי פרקליטים, וביום 25.3.21 הועבר תיק החקירה לעיון הפרקליטות, ופעולות החקירה טרם הסתיימו. משכך בקשה המשטרה להתיר לה להמשיך להחזיק בתפוסים למעט משאית וולוו 18240601, מחפרון גי.סי.בי 104331, מחפרון קייס 30887, למשך 180 יום נוספים, ולהאריך את המשך החזקת התפוסים עד לקיום דיון במעמד הצדדים.

ביום 14.7.21 ועוד בטרם נשלחה הבקשה לתגובתה המשיבים בקשה להוספת תפוסים שנשמטו מהבקשה והם משאית וולוו 18240601, מחפרון גי.סי.בי 104331, מחפרון קייס 30887.

ביום 7.7.21 הגיש המשיבים 2 ו 3 בקשה לשחרור 9 כלי רכב השייכים למשיבים 2 ו 3 (ה"ת 16558-7-21). בבקשה נטען כי מאז פתיחת החקירה הסמויה ותפיסת הרכוש חלפו למעלה משנה חודשים, ובמהלך תקופה זו לא הוגש נגד מי מהמשיבים כתב אישום ולא הוגשה כל בקשה להארכת תוקף מועד ההחזקה בתפוסים. לתמיכה בטיעוניו, הפנה ב"כ המשיבים 2 ו 3 להחלטת כב' השופטת שפילברג כהן ב 70608-12-20 בה הורתה על הארכת תפיסת הרכוש למשך 180 יום ממועד התפיסה, כך שבמצב הדברים שנוצר המבקשת ממשיכה להחזיק בתפוסים שלא כדן וללא כל סמכות.

לאחר שאוחד הדיון בשתי הבקשות, התקיים דיון אליו התייצבו נציג המבקשת, המשיב 1 ובא כוחו, המשיב 2 וב"כ המשיבים 2 ו 3.

בדיון חזר נציג המבקשת על בקשת המשטרה, וציין כי למשיבים נשלחו מכתבי יידוע/שימוע, וחומר הראיות הועבר כבר לבאי כוחם והחלטה בתיק אמורה להתקבל בקרוב. הטעם להמשך התפיסה הוא החילוט העתידי, ובנוגע לחשבונות הבנק של המשיבה 4 הוא בנוסף מניעתי, קרי למנוע את החזרת המצב לקדמותו. הודגש כי הרישיון של משיבה 4 אשר על פי החשדות התקבל במרמה, יבוטל לאחר שיוגש כתב אישום, והובהר כי חשבון הבנק הפרטי של המשיב 1 שוחרר למעט פיקדון שהוקפא, לצרכי חילוט עתידי.

נטען כי למרות שהמשיב 1 רשום כבעל החברה, מחומר החקירה עולה כי מי שהיה דומיננטי בהפעלת החברה הוא המשיב 2, ומי שבצע את הפעולות הם המשיבים 2 ו-3. בניגוד לטענת המשיבים 2 ו 3 כי תפיסת הרכוש הייתה ללא סמכות חוקית נטען כי בבקשות למתן הצווים הובהרה הסיבה והחשד לעבירות על חוק איסור הלבנת הון, וכך תפיסת הרכוש והצווים שניתנו בנוגע לתפוסים ניתנו כדין.

ב"כ המשיב 1 התנגד להקפאת חשבונות הבנק של המשיבה 4 ועמד על שחרור הפיקדונות שנתפסו מהחשבונות של המשיב 1 (חשבון הפרטי) והמשיבה 4.

עיקר טענת ב"כ המשיב 1 נעוצה בעובדה כי הרישיון של המשיבה 4, לא נשלל, והחברה ממשיכה להתנהל, ולשם כך דרוש חשבון בנק פעיל, משכך יש לאפשר את חזרתה לפעילות רגילה. בנוגע לחשבון הבנק הפרטי של המשיב 1 נטען כי חלקו במעשים קטן יחסית, והמשך הקפאת הפיקדון פוגעת בו בצורה לא מידתית.

ב"כ המשיבים 2 ו 3 חזר על בקשתו והדגיש כי נכון למועד הדיון אין בידי המבקשת כל צו המאפשר לה להמשיך להחזיק את התפוסים, ואלה הם עיקר טיעוניו:

- הצו אשר התיר למבקשת להמשיך להחזיק בשלושה רכבים תפוסים למשך 180 יום ניתן בניגוד לפסיקת בית המשפט העליון בבש"פ 8151/18 עת ניתן במעמד צד אחד, ולא לאחר דיון במעמד הצדדים.

- המבקשת לא הגישה כל בקשה להאריך את אותו צו בתקופה שהמחוקק קבע.
 - בבקשה למתן צו החיפוש ותפיסת הרכבים שהוגשה בתיק 191-12-20 לא צוין חשד בצו וגם אין זכר לעילת התפיסה, משכך סמכות המשטרה לתפוס נכסים מתבססת על סעיף 24 לחסד"פ אשר מאפשר למשטרה לתפוס רכוש בשתי עילות: חפץ שלגביו יש יסוד סביר להניח שנעברה בו עבירה או שמתכוונים לעבור בו עבירה, ולא ניתן לטעון לעילה חדשה והיא לצורך חילוט עתידי. בעניין זה הפנה ב"כ המשיבים לרע"פ 4526/18 ולהלכת אלוביץ' והדגיש כי עילת התפיסה נקבעת בהחלטת בימ"ש ולא בהתאם למה שרשום בבקשה.
 - טענת המבקשת כי היקף העבירה הוא מעל 10 מיליון ₪ מרחיקת לכת, ולא ניתן יהיה להוכיח כי כל הסכומים שגלגלה החברה הושגו בעבירה, וכי זהו רכוש אסור.
 - למרות שהחקירה הסמויה החלה כבר בשנת 2017, הרישיונות ניתנו למשיבה 4 לאחר מכן בזמן ניהול החקירה הסמויה, ובאישור המשטרה עצמה, ובכך יש אשם תורם של המשטרה.
- במהלך הדיון הוצעה על ידי פשרה ומשלא התקבלה, הובהר לב"כ הצדדים כי ההחלטה תינתן על פי הוראות החוק ופסיקה ביהמ"ש העליון.

דיון והכרעה

הסוגיה של תפיסת חפצים מוסדרת בפרק הרביעי של פקודת סדר הדין הפלילי, (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) התשכ"ט - 1969, (להלן: **הפסד"פ**). בהתאם לסעיף 32 לפסד"פ שוטר מוסמך לתפוס חפץ למטרות שונות, כאשר קיימות שלוש תכליות עיקריות המצדיקות תפיסת החפץ, והן **תפיסה למטרת חילוט, תפיסה למטרת הצגה בבית משפט, ותפיסת חפץ למניעת ביצוע עבירות**.

בבש"פ 342-06 חב' **לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.3.2006), התייחס ביהמ"ש העליון לשיקולים הנדרשים בסוגיית החזקת תפוסים לפני הגשת כתב אישום:

"נדרשת, איפוא, בחינה שלה שתי פנים: האם המשך החזקת התפוס בידי המשטרה משרת תכלית המשתלבת עם מקור סמכות לתפיסה; אם שאלה זו תיענה בחיוב, האם ניתן לשחרר את החפץ באופן ובתנאים ששיגו במשולב ובאורח מידתי ומאוזן את תכלית התפיסה, מחד, ואת מימוש זכות הקנין של הפרט מנגד.

...

באיזון החוקתי הנדרש לצורך הכרעה בגורלו של תפוס לפני סיום ההליכים המשפטיים, יש להתחקות אחר מיגוון התכליות שברקע סמכות התפיסה הנתונה לרשות, המקרינות, כל אחת, על סוגיית שחרור החפץ והתנאים לכך.

שלוש תכליות עיקריות עשויות להצמיח מקור סמכות לתפיסת חפץ: תפיסה למטרת מניעה עתידית

של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט...."

(ההדגשות מכאן ואילך אינן במקור, ד.ג.)

סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**") מאפשר לחלט גם רכוש בשווי הרכוש הקשור בעבירה לפי החוק, ואין צורך שלרכוש המחולט עצמו יהיה קשר לביצוע העבירה (ראו: ע"פ 6889/11 **מדינת ישראל נ' עובד**, (14.5.2012), ובכך הרחיב המחוקק את סמכות החילוט לפי חוק איסור הלבנת הון על פני מקבילתה בסעיף 36א לפקודת הסמים המסוכנים, שם נדרשת זיקה בין הרכוש המחולט לבין ביצוע העבירות (ראו: ע"פ 3390/19 **אהרון אביטן נ' מדינת ישראל** (21.11.19), ורע"פ 4526/18 **אלוביץ נ' מדינת ישראל**, (5.8.2018) (להלן: "**עניין אלוביץ**").

לצד הסמכויות הנ"ל, בתי המשפט נדרשים לאיזון ראוי בין האינטרס הציבורי העומד בבסיס סמכות התפיסה, לזכויות הפרט בקניינו, כך למשל ברע"פ 7600/08 **אריה אברם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) נקבע:

" תפיסת נכס לצורך הליך פלילי כרוכה בפגיעה בזכות בעל הקנין שכנגדה עומד אינטרס הציבור לאפשר חקירת עבירות והעמדת עבריינים לדין. בהקשר זה, מתחייב איזון הולם בין קנין הפרט לבין צרכי הציבור (בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פד"י נד(2) 464, 477 (2000); בש"פ 998/05 פפיסמדוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.3.05); בש"פ 555/07 יחיא נ' משטרת אריאל (לא פורסם, 6.3.07) כאן נאמר (פסקה 12):

"התפיסה פוגעת מעצם מהותה בזכות האדם לקנין; לפיכך בביצוע סמכות התפיסה ושחרור הנכס יש לאזן איזון ראוי בין מידת הפגיעה ההכרחית בקניינו של אדם כדי להגשים את תכלית ההליך הפלילי, לבין הצורך בהשגת האינטרס הציבורי הטמון בהחזקת המשטרה בחפץ הנגוע בכתם העבירה או אמור לשמש ראיה במשפט. הצורך באיזון ראוי, כאמור, קיים לא רק בשלב התפיסה גופו אלא גם לאחר מכן, וכל עוד המשטרה מחזיקה בתפוס, וכן בשלב שבו יש להכריע אם יש מקום לשחרור החפץ".

סעיף 35 לפסד"פ מגדיר את התקופה שבה תתפוס המשטרה חפץ וקובע כך:

"אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע."

כמובן, ככל שנוקף הזמן בלי שהוגש כתב אישום, הפגיעה בזכות הקניין של הבעלים מתעצמת ובהתאם לכך נעה נקודת האיזון אל עבר שחרור בחלופת תפיסה או בכלל.

בענייננו, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, בחנתי את חומר החקירה שהוגש לעיוני, ועל רקע המבחנים שנקבעו בחוק ובפסיקה נחה דעתי כי יש לקבל את בקשת המשטרה באופן חלקי ולדחות את בקשת המשיבים 2 ו 3, להלן נימוקיי:

חוקיות התפיסה

בקשת המשטרה מתייחסת ל 12 רכבים.

רכב מסוג רנו 18240601

ביום 17.1.21 ניתן צו חיפוש בביתו, חצרו ורכבו של מחמד היב, לרבות תפיסת רכבו **רכבו מסוג רנו 18240601** (צו 18240601-1-21). החיפוש בוצע והרכב נתפס. מתיק החקירה עולה כי הרכב הנ"ל נרכש עבור המשיבה 4 כאשר מיופה הכוח מטעמה בעת הרכישה היה המשיב 2, ולא ברור מדוע הוחלט בעת הרכישה לרשום את הרכב על שם מחמד היב בעל ת.ז. 314879156, (ראה מזכר השוטר יורי סטטניקוב מיום 8.2.21 והמסמכים המצורפים (מסמך 437 בתיק החקירה)).

בנוגע לרכב זה לא הובעה כל התנגדות מטעם מן שהוא לבקשת המשטרה.

רכב מסוג טויוטה 1549863

מתיק החקירה עולה כי **רכב מסוג טויוטה 1549863** על שם המשיבה 3 הוחזר בפועל, ועליו רשום צו איסור דיספוזיציה (176-12-20).

רכב מסוג וולוו שמספרו 18240601

לא מצאתי בתיק החקירה כל תיעוד הנוגע ל**רכב וולוו שמספרו 18240601**, אם כי נתפס בתיק רכב הרשום על שם מחמד היב מסוג רנו שמספרו 18240601, ראה התייחסותי לרכב הנ"ל לעיל.

רכב מסוג קרייזלר 8459653

עיון בתיק מלמד כי ביום 27.12.20 נתן בימ"ש השלום בנצרת צו 189-12-20 המתיר למבקשת לערוך חיפוש במשרדים, המחסנים והרכבים של המשיבה 4 ולתפוס רכוש, ובין היתר את הרכבים הבאים: רנו 6511812, **קרייזלר 8459653**. בקשת המבקשת מתייחסת לרכב הקרייזלר בלבד, ולא הובעה כל התנגדות לבקשת המשטרה בנוגע לרכב זה.

קבוצת הרכבים סיטראן 7926512, רנו 91291701, משאית סקניה 2164470, מחפרון גי, סי.בי. 104331, מחפרון קייס 30887 ו משאית סקניה 6066513, (להלן: "הרכבים קבוצה א'):

עיון בתיק החקירה מלמד כי ביום 27.12.21 נתן בימ"ש השלום בנצרת, במסגרת 191-12-20 צו חיפוש בביתו, חצרו ורכבו של המשיב 2, ובין היתר, צו לתפיסת הרכבים הבאים: **סיטראן 7926512, רנו 91291701, שברולט 8862762, משאית סקניה 2164470, מחפרון גי, סי.בי. 104331, מחפרון קייס 30887 ו משאית סקניה 6066513.** עוד באותו יום ניתן צו איסור דיספוזיציה בנוגע לרכבים הנ"ל. בבקשה למתן הצו 191-12-20 שהובאה בפני ביהמ"ש, צוין כי הבקשה מוגשת לפי סעיפים 23 ו 32 לפסד"פ וכן לפי סעיף 26 לחוק איסור הלבנת הון. בגוף הבקשה צוין כי נעברו עבירות על חוק איסור הלבנת הון, מרמה, עבירות מס ועוד, וכי הצו נחוץ כדי להבטיח הצגת החפץ לצורך חקירה ואיסוף ראיות ו/או חילוט עתידי בשווי היקף העבירה לפי חוק איסור הלבנת הון.

ב"כ המשיבים 2 ו 3 טען, כי תפיסת הרכבים נעשתה בהתאם למתווה שנקבע בפקודת הסמים המסוכנים, וזה אינו מאפשר תפיסה למטרת חילוט עתידי.

עיינתי בתיק ולא מצאתי לקבל טיעון זה.

ההלכה היא כי לפי חוק איסור הלבנת הון ישנם שני מסלולי תפיסה אפשריים לצורך חילוט עתידי, כפי שהדגיש זאת בית המשפט העליון ברע"פ 1448/17 **אהרון רוני שפיר נ' מדינת ישראל**, (17.7.18), (להלן: "**ענין שפיר**"). כך קבע כב' השופט מלצר:

זה המקום להדגיש כי לפי ההלכה קיימים שני מסלולי תפיסה לצורך חילוט עתידי של תפוסים (ראו: סעיפים 21, 23 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון):

הראשון, מכוח סמכויות החיפוש והתפיסה לפי סעיף 32 לפסד"פ, אליהן מפנה סעיף 26 לחוק איסור הלבנת הון - כאשר סמכות זו נתונה לבית משפט השלום (להלן - מסלול הפסד"פ).

השני, מכוח ההוראות הרלבנטיות בפקודת הסמים, אליהן מפנה סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון - כאשר סמכות זו נתונה לבית המשפט המחוזי (להלן - מסלול פקודת הסמים; ראו: סעיפים 36 - 36' לפקודת הסמים).

בעניין אברם, למשל, נפסק כי מסלולי התפיסה מתקיימים זה לצד זה, אך אינם מוציאים זה את תחולתו של זה, כך שהפעלתם תיתכן במקרים הראויים אף במקביל. עוד נקבע בפסיקתנו כי תחולתם המקבילה של מסלולי התפיסה נשענת על לשון חוק איסור הלבנת הון שתכליתו למגר עבירות של הלבנת הון (ראו: בש"פ 3190/14 שמעון נ' משטרת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (25.06.2014)). באשר לבחירה במסלול המתאים נפסק כדלקמן:

"הנקיטה בהליך לפי הפקודה או לפי חוק איסור הלבנת הון או פקודת הסמים המסוכנים אינה שרירותית, ועליה לתאם את נסיבותיו הפרטניות של כל עניין ועניין. בבחירת החלופה הרלוונטית, על המדינה לפעול בהתאם לחובתה לבחור באפשרות הפוגעת פחות בזכויות האדם" (ראו: עניין אברם, פסקה 3).

הנה כי כן, הבחירה במסלול הפסד"פ בטרם שהוגש כתב האישום, נובעת בין היתר, מהצורך להתמודד עם מגבלת 90 הימים הקיימת במסלול פקודת הסמים (ראו: סעיף 36 ו(ב) לפקודת הסמים), ומכך עולה שמסלול הפסד"פ מקנה כלים יעילים לצורך ביצוע חילוט עתידי - דבר

המתיישב עם מטרות חוק איסור הלבנת הון. השימוש בכלים המנויים בפסד"פ נחוץ בחקירות בעבירות הלבנת הון, שהינן עבירות כלכליות מורכבות, שבמסגרתן נתפסות כמויות גדולות של מסמכים, נחקרים עדים רבים, ונדרש זמן ממושך לצורך גיבוש תשתית ראיתית טרם קבלת החלטה בדבר הגשת כתב אישום. לצורך הכרעה בשאלת התאמת המסלול הנבחר לנסיבות המקרה הקונקרטי - על בית המשפט לאזן בין חזקת החפות העומדת לנאשם, מחד גיסא, לבין האינטרס הציבורי הגלום בחילוט הנכסים במקרה של הרשעה, מאידך גיסא, וכל זאת בשים לב לחשש כי תפיסת הרכוש רק בתום ההליך עלולה להותיר את האינטרס הציבורי אל מול שוקת שבורה. בנסיבות האמורות נראה כי במקרים כגון אלה בחירת מסלול פקודת הסמים לא תביא להגשמת התכלית של חוק איסור הלבנת הון. בהקשר זה, חברי, השופט נ' הנדל, ציין בעניין ברוך כדלהלן:

"...נראה כי הלכה למעשה, אין עניין לנו במקרה בו על המדינה לבחור במסלול שפגיעתו פחותה מבין שני מסלולים הפתוחים בפניה. למעשה, ניתן לומר כי בעוד המסלול האחד (מסלול הפסד"פ - ח"מ) פתוח וישים, המסלול האחר (מסלול פקודת הסמים - ח"מ) עקר, אינו ישים ועלול להביא להותרת בלעו של גזלן בפיו. על פני הדברים, ובהינתן האינטרס הציבורי במלחמה נגד התופעה של הלבנת ההון, אין לדרוש מהתביעה הכללית לבחור בין שחרור רכוש שנתפס, לבין הגשת כתב אישום בטרם עת" (ראו: עניין ברוך, פסקה 9).

לפיכך, תפיסה לפי פקודת הסמים טומנת בחובה קושי יישומי, ולכן בהתחשב באינטרס הציבורי במלחמה נגד הלבנות הון - בחירת הרשות במסלול הפסד"פ הינה מוצדקת כשמדובר בשלב שלפני הגשת כתב האישום.

בע"פ 3390/19 אהרון אביטן נ' מדינת ישראל, [(21.11.2019)], הודגשו הקביעות בעניין שפיר וביהמ"ש העליון הבהיר את המתווה שעל פיו תפעל המדינה:

"אתווה אפוא בתמצית את קו הגבול בין מסלול הפסד"פ ומסלול פקודת הסמים בעת בקשה לתפיסה של רכוש בשווי:

(-) בשלב החקירה רשאיות רשויות התביעה לעשות שימוש הן במסלול הפסד"פ והן במסלול פקודת הסמים לצורך תפיסה בשווי (כמו גם לצרכים אחרים על פי דין). פשיטא כי הבחירה בין המסלולים אינה שרירותית ויש לעשות שימוש במסלול שפוגע בצורה פחותה ככל הניתן בזכות הקניין של החשוד ההופך לימים לנאשם.

(-) קו פרשת המים בין שני המסלולים הוא מועד הגשת כתב האישום. במועד זה פוקעת הסמכות לתפיסה זמנית מכוח הפסד"פ כאשר מדובר בתפיסה בשווי, ועל התביעה להגיש, בד בבד עם הגשת כתב האישום, בקשה לפי סעיף 36(א) או סעיף 36(ג) לפקודת הסמים, ככל שאין אפשרות לקיים דיון מיידי בבקשה."

הקביעות החד משמעיות של ביהמ"ש העליון מלמדות כי די היה למשטרה בקיומו של חשד סביר לעבירות הלבנת הון, גם ללא כל זיקה ישירה לרכבים קבוצה א', על מנת לגבש את עילת התפיסה מכוח הפקודה והיא תפיסה בשווי למטרת חילוט.

אמנם, ביהמ"ש שנתן את הצו לא ציין בגוף ההחלטה את מהות החשד והעילה למתן הצו, אך סביר להניח כי ההחלטה המתירה את ביצוע החיפוש ואת תפיסת הרכבים האמורים ניתנה בהסתמך על האמור בבקשה וחומר החקירה שהוצג לביהמ"ש באותו מעמד, משכך, סבירה ההנחה כי ביהמ"ש קבל את טיעוני המבקשת בבקשה, ועל סמך אותם טיעונים נעתר לבקשה **במלואה**.

מעבר לנדרש אוסיף כי עיון בתיק מלמד כי רוב ההחלטות, לרבות בבקשות למעצר ימים והצווים האמורים, ניתנו על ידי אותו מותב, שכן הסתם היה בקיא בפרטי החקירה, קבע במספר הזדמנויות כי קיים חשד סביר לעבירות המיוחסות למשיבים, ונחשף למידת מעורבותם.

מכאן, לא מצאתי כל פגם בהתנהלות המשטרה בנוגע לתפיסת הרכבים קבוצה א'.

הרכבים טיוטה 7982871 ו - וולוו 3169978

ביום 30.12.20 הגישה היחידה החוקרת בקשה למתן צו הוראה לעשייה בחפצים שנתפסו, ולפי סעיפים 32 ו 34 לפסד"פ וסעיף 26(א) לחוק איסור הלבנת הון, (תיק 70608-12-20). בבקשה צוין כי "נגד המשיבים 2 עד 4 מתנהלת חקירה בגין חשדות לעבירות הלבנת הון, קבלת דבר במרמה ובנסיבות מחמירות, השמטת הכנסה, קשר לפשע ועוד. ביום 29.12.20 בוצעו מעצרים, חיפושים, חקירות ועוד ונתפסו הרכבים הבאים, **טיוטה 7982871, קרייזלר 8459653 ו וולוו 3169978** (להלן: "**הרכבים קבוצה ב'**"), אשר לא היה ידוע עליהם טרם יציאת המשטרה לחיפושים. משכך, בקשה המשטרה להמשיך ולתפוס את הרכבים הנ"ל למשך 180 יום ממועד התפיסה, לצורך המשך חקירה וחילוט עתידי." ביהמ"ש נעתר לבקשה **במלואה**, ולמרות שלא צוין בגוף ההחלטה כל נימוק, ברור כי ההחלטה התבססה על האמור בבקשה, לצד חומר החקירה שהוצג בפני ביהמ"ש.

בא כוחם המלומד של המשיבים 2 ו 3 טען כי תפיסת הרכבים קבוצה ב' נעוצה בפגם כפול עת נעשתה ללא כל צו, ותוקפה הוארך שלא במעמד שני הצדדים, ואכן אלו הם פני הדברים;

עד שניתנה ההחלטה בעניין אלוביץ הייתה נהוגה פרקטיקה של תפיסת רכוש לצורך חילוט "בשווי", ללא הסמכה מפורשת בצו החיפוש. בעניין אלוביץ קבע כב' השופט עמית כי דרך המלך לתפיסת רכוש לצורך חילוט "בשווי" היא באמצעות צו חיפוש ותפיסה הגם שייטכנו מצבים חריגים בהם יתעורר צורך חיוני ודחוף לתפיסת רכוש אף ללא צו, ואז יש לפנות לביהמ"ש בבקשה למתן הוראות בנוגע לרכוש. הדברים הודגשו בבש"פ 8151/18 **מדינת ישראל נ' ברק אברמוב** (13.1.19), שם נקבע כי דיון בנוגע להמשך תפיסת חפצים לאחר שנתפסו ללא צו, כשאין חשש לסיכול התפיסה או שיבוש חקירה, צריך להתקיים במעמד שני הצדדים.

ברור כי היה על היחידה החוקרת להצטייד בצווים לתפיסת הרכבים קבוצה ב' עובר לתפיסתם, אך בבקשה למתן

הוראות בנוגע לרכבים אלה צוין כי לא היה ידוע על קיומם עובר לחיפוש.

צודק ב"כ המשיבים 2 ו 3 כי ביהמ"ש, ובניגוד למה שנקבע בעניין אלוביץ ובהמשך בעניין אברמוב, נעתר לבקשה להארכת תפיסת הרכבים קבוצה ב' במעמד צד אחר, מבלי לקיים דיון במעמד שני הצדדים, אך אזכיר כי עסקינן בהחלטה שניתנה לפני למעלה מחצי שנה, עליה לא הוגש כל ערר מטעם המשיבים, ומה גם שמותב זה אינו יושב כערכאת ערעור על המותב שנתן את הצו. רוצה לומר - בפנינו צו שיפוטי שלא בוטל, ואשר המשיבים עצמם הסכימו עמו, ולו בשתיקה. מכוח אותו צו מחזיקה המשטרה במשך למעלה מחצי שנה שלושה רכבים. גם אם קיימת הצדקה לשקול את העובדה כי אותו צו ניתן שלא בהתאם למתווה שקבע ביהמ"ש העליון, אין בכך כדי להביא, לטעמי, לביטול הצו בשלב הדיוני הנוכחי ועל רקע הנסיבות.

המועד להגשת הבקשה

אין חולק כי בקשת המשטרה להארכת התפיסה הוגשה ביום 24.6.21, טרם עברה תקופה של ששה חודשים מיום 27.12.21 (צו 191-12-20 בנוגע לרכבים קבוצה א') ובטרם עברו 180 יום מיום 30.12.20 מועד מתן הצו (70608-12-20 בנוגע לרכבים קבוצה ב') גם אם הבקשה לתיקונה והוספת שלושה רכבים (בפועל שניים על פי חומר החקירה שהובא בפניי) הוגשה בחלוף אותה תקופה.

גם אין חולק כי בגוף בקשתה, עתרה המשטרה לצו המאריך את תוקף החזקת התפוסים עד לקיום דיון בבקשה במעמד הצדדים, אם כי צו כזה לא ניתן.

וגם אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי הדיון בבקשת המשטרה, התקיים בחלוף התקופות האמורות.

למרות כל האמור, אין כל מניעה להאריך או "לחדש" כעת בדיעבד, את צווי התפיסה, ככל ומתקיימים התנאים לכך.

הסוגיה נדונה בבג"צ 2393/91 פרידנברג נ' שופטת השלום בת"א [פורסם בנבו] (4.8.91), ובשורה של פסקי דין שניתנו בעקבותיו, ובבש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] חזר בית-המשפט העליון על ההלכה לפיה המשטרה רשאית על פי סעיף 35 לפסד"פ לבקש ארכה, גם אם לא עשתה כן במהלך ששת החודשים הקבועים בחוק, ובית המשפט יתננה אם ישתכנע שאכן קיימים נימוקים המצדיקים זאת.

מן המקובץ לעיל, עולה מפורשות כי לביהמ"ש נתונה הסמכות מכוח סעיף 35 לפסד"פ להאריך את תקופת ההחזקה בתפוס גם אם בקשה בעניין הוגשה לאחר חלוף תקופת ששת החודשים, על אחת כמה וכמה, כאשר הבקשה הוגשה בטרם חלפה תקופת ששת החודשים, או ה 180 יום שקבע ביהמ"ש בעניין הרכבים קבוצה ב'.

צווי ההקפאה הנוגעים לחשבונות הבנק של המשיבה 4 חשבון 134803 סניף 560 וחשבון 134803 סניף

559 שניהם של בנק מזרחי טפחות, והקפאת הפיקדון בחשבון הבנק הפרטי של המשיב 1 חשבון 326109 סניף 719 בנק הפועלים:

עיקר טענת המשיב 1 בהתנגדו להארכת הקפאת חשבונות הבנק שלו ושל המשיבה 4 הוא כי המשך ההקפאה ימנע את המשך פעילות החברה, שחרף החקירה הפלילית, נמשכה תחת עיניהן הפקוחות של הרשויות, והותרת ההקפאה על כנה עלולה לפגוע בתפקוד המשיבה 4, ולא לפי אותה לנ ג דרכים שאינן חוקיות.

אין בידי לקבל טענות אלה.

ראשית, חשבון הבנק הפרטי של המשיב 1 (חשבון 326109 סניף 719 בנק הפועלים) אינו מוקפא, והמשיב 1 יכול להמשיך לבצע בו פעולות. הקפאת הפיקדון הכספי הקיים בו לבדה לאור ערכו, מידתית והגיונית למטרת חילוט עתידי, על רקע החשדות המיוחסים למשיב 1, ושווי העבירות הנטענות בהתאם לחומר החקירה, ולא מצאתי מקום שלא להאריך את תוקף הקפאת הפיקדון בחשבון זה.

שנית, באשר לשני החשבונות של החברה, המשיבה 4 (חשבון 134803 סניף 560 וחשבון 134803 סניף 559 שניהם של בנק מזרחי טפחות) עסקינן בחשבונות אשר שימשו את המשיבים בביצוע חלק מהעבירות המיוחסות להם על פי החשד, והקפאתם משיקולים מניעתיים ועל מנת שלא לאפשר המשך פעילות פלילית על רקע החשדות וחומר החקירה הגיונית ומתבקשת, עד סיום החקירה וקבלת החלטה.

שלישית, ב"כ המשיב 1 לא התנגד באופן מפורש להמשך הקפאת הפיקדון הקיים בחשבון המשיבה 4 (חשבון 134803 סניף 559 בסך של 285,000 ₪) אך למען הזהירות יודגש כי מדובר בכסף תפוס למטרת חילוט, ועיון בחומר החקירה מלמד על קיום חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות למשיבים, על היקף עבירות גבוה בהרבה משווי אותו פיקדון, ועל סיכוי סביר כי הסכום הנ"ל יחולט ככל והעבירות יוכחו בהליך פלילי, משכך, אין מקום בשלב זה להורות על השבתו, מה גם שהחקירה הסתיימה ולמשיבים נשלחו מכתבי יידוע/שימוע, וצפויה בקרוב להתקבל החלטה בתיק.

חומר חשבונאי, מחשב נייד ומסמכי שונים השייכים למשיבה 4, פלאפונים שונים, רובה איירסופט ומסים אחרים- בהעדר התנגדות מטעם מי מהמשיבים בנוגע לפרטי הרכוש הנ"ל יש מקום להיעתר למבוקש ולהאריך את תוקף תפיסתם למשך 180 יום נוספים.

לסיכום - לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים ובחומר החקירה מצאתי כי קיים חשד סביר הקושר את המשיבים למיוחס להם.

החשד הסביר מתבסס על עדויות עדים רבים, שמפלילים את המשיבים, על מסמכים שונים, וגם על גרסאות המשיבים עצמם, ועל הסתירות הקיימות ביניהן, שיכולות, בבוא העת לחזק את המארג הראייתי נגדם.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ המשיבים 2 ו 3 לפיה לא ניתן להוכיח את שווי העבירות בהתאם לטענת המדינה לפיה כל הסכומים שגלגלה החברה בתקופה הרלוונטית הים רכוש אסור. יובהר כי, בשלב זה על ביהמ"ש לבחון האם קיים חשד סביר בלבד, ועיון בתיק החקירה מלמד על קיום בסיס ראיתי לטענת המדינה כי עבירת המקור היא בשווי של למעלה מ 10 מיליון ₪.

לאחר ששקלתי את שווי התפוסים שנתפסו למטרת חילוט, הנמוך בהרבה מהיקף העבירות הנטען כפי שעולה מתיק החקירה, (עדויות, קבלות וחשבוניות והחומר בקלסר מס 10), מצאתי כי קיים סיכוי סביר לחילוטם ככל והמשיבים יורשעו במיוחס להם.

לנגד עיני הפגיעה הקניינית המשמעותית במשיבים, כתוצאה מהחזקת התפוסים בידי המשטרה, אך עסקינן בחשדות כבדים, ובחקירה מסועפת ומורכבת, אשר לכאורה הסתיימה לאחרונה. התיק שהייה מלווה בזמן החקירה על ידי פרקליטים, הועבר לאחרונה לפרקליטות להגשת כתבי אישום, ומכתבי ידוע נשלחו למשיבים, כך שנקודת האיזון בשלב זה לא השתנתה באופן המאפשר החזרת התפוסים ללא הפקדות, או תמורת הפקדות מינוריות כפי שהיו נכונים המשיבים 2 ו 3.

סוף דבר,

אני מורה על הארכת תוקף תפיסת הרכוש הבא: בנוגע לרכבים רנו 18240601, ו קרייזלר 8459653, טויוטה 1549863 (אשר הוחזרה למשיבה 3 בתנאים), ויתר הרכוש התפוס חומר חשבונאי, מחשב נייד ומסמכי שונים השייכים למשיבה 4, פלאפונים שונים, רובה איירסופט וסמים אחרים- למשך 180 יום ממועד סיום תקופת התפיסה הקודמת.

אני מורה על הארכת תוקף הקפאת חשבונות הבנק המשיבה 4: חשבון 134803 סניף 560 וחשבון 134803 סניף 559 שניהם של בנק מזרחי טפחות, והקפאת הפיקדון הכספי הקיים בחשבון הבנק הפרטי של המשיב 1 שמספרו 326109 סניף 719 בנק הפועלים למשך 180 יום ממועד סיום תקופת התפיסה הקודמת.

באשר לרכבים קבוצה א וקבוצה ב' הכלל הנהוג הוא שבמקרים שבהם קיים סיכוי סביר לחילוט, ניתן להורות על החזרתם בכפוף לתנאים, אשר כוללים אף הפקדה, במזומן או בערבות בנקאית, בשיעור של כ- 30% משוויים (בש"פ 5550/08 **שמעון נ' מדינת ישראל** (8.7.08); בש"פ 3616/11 **זגורי נ' מדינת ישראל** (24.5.11); בש"פ 2224/15 **מידברג נ' מדינת ישראל** (2.4.15)), וכך אני מורה:

ניתן יהיה להחזיר כל אחד מהרכבים סיטרואן 7926512, רנו 91291701, משאית סקניה 2164470, מחפרון גי, סי.בי. 104331, מחפרון קייס 30887, משאית סקניה 6066513, טויוטה 7982871, וולוו 3169978 בתנאים הבאים:

א. התחייבות עצמית של הבעלים הרשום של הרכב בסך של 70% משווי הרכב אשר צוין בהודעת המשטרה לתיק מיום 17.8.21.

ב. ערבות צד ג' בסך של 70% משווי הרכב כפי שצוין בהודעת המשטרה לתיק מיום 17.8.21.

ג. הפקדה ערבון כספי, במזומן או בערבות בנקאית בשווי של 30% מערך הרכב, אשר שצוין בהודעת המשטרה לתיק מיום 17.8.21.

ד. על כל אחד מהרכבים הנ"ל יירשם עיקול לטובת המדינה, ויאסר על מי מהמשיבים לבצע כל פעולה שתכליתה העברת בעלות או החזקה ברכבים הנ"ל לאחר.

תוקפם של תנאים אלה יהיה למשך 180 יום ממועד סיום תקופות התפיסה הקודמות.

זכות ערר כחוק.

מזכירות להעביר לצדדים ולהעביר את חומר החקירה חזרה למבקשת.

ניתנה היום, י' אלול תשפ"א, 18 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.